

Skromne, a bogate želje

V majhni hribovski vasi Strmca na strmih pobočjih Sv. Mohorja, zato se tako tudi imenuje, na kmetiji pri **Benedikovih** čas prav verjetno teče drugače. Iz družinskega kroga je očeta iztrgala prezgodnja smrt. Za trdo kmečko delo zaradi bolezni niso mogle prijeti niti bratove roke. Edinemu sinu že v rani mladosti ni bilo dano stikati za ptičjimi gnezdi in se potepati po strmih sončnih travnikih. Vse kmečko delo in skrb za sina ter štiri mlade hčere sta ostala na plečih matere, ki se marsikdaj v skritem obupu zateče k večnemu Bogu.

Vendar ima tudi ta čas, ki drugače teče, drugačna bogastva, manjša, bogatejša in bolj resnična.

Denarja in časa za potepanja ni, bila je le majhna, tiha želja matere, da se morda ob kakih priložnosti povzpne s svojimi otroki med vršiške vrhove. Izvedeli smo za njene skrite želje in jih s pomočjo Planinskega društva Kranj, dveh gorskih reševalcev in udobnega vozila matične reševalne postaje tudi uresničili.

V toplem in sončnem dnevu, po enournem poležavanju in okusni malici ob jezercih na Slemenu smo se z globokim vtisom okoliških gora in ostenij kljub zaporu ceste skozi Trento zapeljali proti domu, proti Strmci, kjer je tisti dan za Benedikove čas tekel malo drugače.

Rudi Lanz

Daj mi moči

SLAVICA ŠTIRN

*Umivajo me
mokre
megle.*

*Drobcene kapljice
in znoj
so eno.*

*Beli,
vlažni kosmi
ovijajo telo.*

*Zadevam ob kamen
in klin.
Zveni.*

*V lepljivi
belini
sem izgubljena.*

*Oh, gora!
Pomagaj, daj mi
moči.*

20. pohod na Slavnik (1028 m)

Skupina sedmih članov Hrvaškega planinskega društva Željezničar iz Zagreba se je letošnjega 4. oktobra že pred peto jutranjo uro s kombijem odpravila iz Zagreba, da smo se na povabilo Obalnega planinskega društva Slavnik iz Kopa udeležili 20. pohoda na Slavnik. Do

Tumove kočice na vrhu Slavnika smo prišli točno ob 9. uri, tam so nas gostitelji nadvse prijazno sprejeli ter nam ponudili prigrizek in pijače, obdarovali pa so nas tudi z značkami, vodičem po Čičariji, Brkinih in Krašu ter z zemljevidom tega območja. Med nami so bili štirje planinci prvič na Slavniku in so občudovali prelepe razglede na Trst in Koper ter po celotni Čičariji.

Potem ko smo se vrnili z vrha Slavnika, smo se odpravili preko slovensko-hrvaške meje v hrvaški Pasjak in dalje do vasi Jelovice, kjer je gostinski objekt – kmečki turizem, nekaj podobnega pa je tudi v bližnji vasi Vodice. Preko sedla Žbevnice smo nadaljevali pot proti Klenovščaku, da bi videli notranjost Čičarije in tudi genetski center v Nugli. V našem zavetišču v Račji vasi smo imeli pri **Katici Živković** skupno kosilo, tam pa smo se tudi srečali s skupino kolesarjev iz Italije. V bližnji vasi Lanišče smo obiskali še krajevnega župnika **g. Merlića**.

To je bila moja že 116. pot v Čičarijo, kjer sem že davnega leta 1970 začel urejati Istrsko planinsko pot (IPP) po Čičariji od vrha Slavnika do vrha Učke. Dnevnik po IPP so pred nedavnim prevedli v italijanščino, tako da se zdaj brez težav znajdejo na teh planinskih poteh iz Trsta preko Slavnika in Orljaka do Učke tudi italijanski planinci.

Žal pa še ni urejen nobeden od planinskih prehodov iz Slovenije na Hrvaško, tako da planincem, ki se odpravijo na IPP, ne bi bilo treba iti okoli preko cestnega mejnega prehoda, ampak bi državno mejo prečkali – enako kot je to urejeno med Slovenijo in Avstrijo – po planinskih poteh.

Josip Sakoman, Zagreb

Srečanje na Kaninu

Čeprav vremenska napoved ni bila obetavna, ponoči je deževalo, zjutraj pa so dolino in gorske vršace nad Bovecem prekrivale megle, smo se planinci PD Bovec 22. avgusta 1998 zbrali pri Koči Petra Skalarja na Kaninu na vsakoletnem tradicionalnem srečanju. Udeležili so se ga



Z obrazov sije zadovoljstvo

Foto: Stane Rotar